Приключенията на понито Бриз и неговите приятели

Поредицата съдържа:

A kötetet írta és szerkesztette: dr. Csürkéné Tóth Dóra
Illusztrácio: Csobán Éva, Dráviczki Péter,
Kerékgyártó Lajos, Nagybákay Diána

Breezy the Little Pony
Copyright © Graph-Art

Приключенията на понито Бриз
и неговите приятели
Книга трета
© Издателство „Флют“, 2019
Автор Дора Тот Чюркене
Художници Ева Чобан, Петер Дравицки,
Лайош Керекгярто, Диана Нагбакай
Преводач Екатерина Иванова Латева
ISBN 978-619-199-410-6

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя.
Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя
е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането
и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен
от издателя и закона, е забранено.

Приключенията на понито Бриз и неговите приятели

Книга трета

Издателство „Флют“

Съдържание

Къде е снежният човек? 6

Зимният сън на Бодливко 11

Коледни подаръци 16

Мечето се събуди! 22

Скривалището на катеричките 28

Люлката 39

Лакомият хомяк 49

Вълшебното огледало 60

Храбрец 33

Гнездото на щъркела 44

Победителят 54

Къде е снежният човек?

Край тополите зад реката имаше малка ферма. В нея живееше Борчи – синеоко момиченце с кестенява коса. Борчи мечтаеше да си има пони, но баща ѝ – господин Сабо, не искаше и да чуе за това.

– На нашето стопанство не му трябва толкова малко конче – казваше той. – Каква полза ще имаме от него? Никаква, нали...

Но ето, че една нощ във фермата на семейство Сабо неочаквано се появи понито Бриз. Дотогава то беше живяло в пътуващ цирк, но по време на едно представление тигърът Кашкай се беше нахвърлил върху него и понито едва беше успяло да се спаси. Беше тичало дълго в мрака и не помнеше как е стигнало до фермата на господин Сабо край тополите.

Не всички животни от фермата се радваха на пришълеца, но добрият, смел и умен Бриз бързо успя да спечели сърцата им.

Най-щастлива от всички беше Борчи. Приключенията с понито нямаха край и във фермата край тополите винаги беше шумно и весело.

Един ден Борчи и приятелите ѝ тръгнаха към хълма край гората. Бяха решили да направят снежен човек. В покрайнините на гората имаше толкова много сняг, че можеха да измайсторят един милион снежни човеци и дори няколко снежни замъка.

Правиха снежния човек чак до обед, но накрая той стана от хубав по-хубав. Беше истински красавец – с орехови очи и нос от морков, с уста от усукано зелево листо и копчета от картофи.

Понито Бриз не можеше да му се нарадва.

– Хубавец! – повтаряше Бриз. – Какъв хубавец, а!

Всички кимаха, а Борчи прегърна малкото конче. Тя беше много щастлива, че е направила своя първи снежен човек. Докато вървяха към фермата, момиченцето си каза, че трябва да снимат снежния красавец.

Но на другия ден, когато се качиха на хълма, приятелите видяха... Ами нищо не видяха! Защото на мястото, където по-рано стоеше снежният човек, сега нямаше нищо! Очите на Борчи се напълниха със сълзи.

– Не се разстройвай, Борчи! – понито побутна с муцунка своята малка стопанка. – Ще направим друг.

Борчи изтри сълзите си и се зае да събира сняг. Скоро на хълма се изправи нов-новеничък снежен човек, дори по-хубав от предишния.

Когато слънцето се спусна зад дърветата и започна да се смрачава, всички си тръгнаха, но обещаха на новия си снежен приятел, че на другия ден ще го навестят. Но на следващата сутрин той беше изчезнал. Също като своя по-голям брат.

– Вече е ясно, някой краде снежни човеци! – изцвили Бриз. – Какво безобразие!

– Предлагам ви да направим още един снежен човек, а после да следим какво ще се случи – каза козелът Вироглавко.

Привечер новият снежен човек беше готов. Този път обаче приятелите не се прибраха у дома, а се скриха зад близките храсти.

Не се наложи да чакат дълго. Много скоро дотичаха няколко заека и с два-три скока докопаха моркова и зелето. След това дойдоха глигани. С голям апетит те излапаха картофите, а враните отмъкнаха орехите, разчупиха ги и изкълваха ядките. Накрая мармотите търкулнаха снежните топки и ги разпиляха по склона.

Когато на хълма не остана никой, изумените животни и Борчи бавно тръгнаха към къщи.

– Все ще измислим нещо – обади се понито. – Хрумна ми една идея.

Цяла нощ животните кроиха планове, а сутринта взеха една мрежа и отново тръгнаха към гората, за да направят нов снежен човек. Късно следобед дотичаха зайците, но Бриз и Вироглавко метнаха ловко мрежата и не позволиха на дългоухите крадци да се приближат до моркова. Когато се появиха глиганите, враните и мармотите, понито зацвили:

– Стойте, крадци! Защо мислите, че най-спокойно може да отмъквате чуждите неща?

– Ние не сме крадци! – възрази един от зайците. – Ние просто сме гладни.

– По това време на годината трудно може да си намериш храна! – жално се обади и едно малко глиганче.